

SỐNG TRONG Đấng CHRIST

Ý Chí Của Môn Đồ - Phần 7

Dr. David Platt

21/10/07

Nếu quý vị có Kinh Thánh, và tôi hy vọng như vậy, xin cùng mở ra với tôi Ga-la-ti 2. Cứ tự nhiên sử dụng mục lục để tìm sách Ga-la-ti nhé. Hãy cầu xin Đấng Christ trở nên mọi nhu cầu của chúng ta.

Ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống tôi là gì? Đây có thể là câu hỏi phổ biến nhất giữa vòng Cơ đốc giáo phương Tây ngày nay. Điều gì trên đời này là ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống tôi? Và tôi nghĩ một trong những lý do khiến chúng ta hỏi câu này là vì chúng ta có quá nhiều quyết định cần đưa ra, quá nhiều câu hỏi cần được trả lời không được đề cập cụ thể trong Kinh Thánh. Trong khi chúng ta đi lang thang và tự hỏi: “Vậy, làm sao tôi biết Đức Chúa Trời muốn tôi làm gì?” Một vài trong số đó là những quyết định nhỏ: “Tôi nên đọc sách gì trong tháng này?” “Tôi phải dạy con mình như thế nào đây?” “Tôi phải làm gì khi đứa con 18 tháng tuổi của tôi hay quấy khóc?” hay “Tôi phải làm gì khi đứa con 16 tuổi của tôi bị suy sụp tinh thần?” nhiều người trong quý vị đã từng hỏi như vậy. “Chúng ta đi ăn ở đâu đây? Ăn ở nhà? Hay ăn ngoài tiệm?” Và chúng ta cứ tiếp nối: “Nếu ăn ở ngoài, vậy chúng ta ăn ở đâu đây? Ăn đồ ăn Mê-xi-cô, bơ-gơ, đồ ăn Ý hay Trung Quốc?” Kinh Thánh không cho chúng ta biết

có nên ăn đồ ăn Mê-xi-cô chiều nay hay không, vậy chúng ta phải làm sao đây?

Đó chỉ là những quyết định nhỏ của chúng ta. Nhưng cũng có rất nhiều quyết định quan trọng khác mà không phải lúc nào chúng ta cũng được hướng dẫn cụ thể. “Tôi có nên học đại học không? Nếu nên học đại học, vậy nên học trường nào? Vào được trường đó rồi, tôi nên chọn ngành nào? Tôi phải làm gì với cuộc đời mình? Trong thời gian học tôi có nên hẹn hò không? Nếu có, thì hẹn hò với ai? Tôi có nên lập gia đình không? Nếu có, thì lập gia đình với ai? Rồi sau khi đã quyết định việc đó, tôi có nên có con không? Nếu có, thì bao nhiêu đứa? Tôi có nên nhận con nuôi không? Hay là tự sinh con?” Vấn đề cứ càng ngày càng phức tạp thêm: “Chúng tôi sẽ sống ở đâu? Cần căn nhà như thế nào? Nên tìm nhà ở đâu? Phải sống bằng nghề gì? Có cần phải tiết kiệm nhiều tiền hơn không? Có nên tiêu xài thoải mái hơn một chút không? Phải tiêu tiền như thế nào?” Và nhiều câu hỏi quan trọng khác: “Chúng tôi có nên cho nhau một khoảng thời gian riêng tư để vượt qua những nan đề tổn thương này không?” “Tôi nên đưa cha mẹ về ở chung vào thời điểm này hay chờ đợi thêm?” Chúng ta có đủ thứ câu hỏi và suy nghĩ mà Kinh Thánh không đưa ra sự hướng dẫn cụ thể.

Như vậy đó là tin xấu, có vô số người – ý tôi là Cơ đốc nhân ấy – có vô số Cơ đốc nhân đang bối rối và tự hỏi: “Làm sao tôi tìm được ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống mình?” Tin tốt lành là ý muốn của Đức Chúa Trời không hề bị mất. Ý muốn Ngài không hề bị mất, cho nên chúng ta không cần phải đi tìm.

Tôi hy vọng điều này sẽ khiến quý vị thấy thoải mái ngay khi bắt đầu học hôm nay. Chúng ta không phải cố gắng tìm ý muốn của Đức Chúa Trời như trò chơi trốn kiếm, còn Đức Chúa Trời thì nói: “Con đang đến gần rồi đấy. Đến gần rồi đấy. Ồ không, con lại đi xa rồi.” Sẽ thế nào nếu ý muốn của Đức Chúa Trời không phải là những bí mật mà chúng ta cần khám phá ở một nơi nào đó? Sẽ thế nào nếu Đức Chúa Trời khiến ý muốn của Ngài thật rõ ràng cho chúng ta, và sẽ thế nào nếu Đức Chúa Trời thật ra rất mong muốn quý vị biết ý muốn Ngài hơn cả quý vị mong muốn biết ý muốn đó. Sẽ thế nào nếu tất cả chuyện tìm kiếm ý muốn của Đức Chúa Trời này lại mang ý nghĩa ngoại giáo hơn là ý nghĩa Cơ đốc giáo? Sẽ thế nào nếu việc cố hình dung ra công thức để khám phá ý muốn của Đức Chúa Trời lại chính là đi sai điểm chính yếu của Cơ đốc giáo? Sẽ thế nào nếu Đức Chúa Trời rất mong muốn quý vị và tôi không chỉ biết về ý muốn của Ngài, mà còn kinh nghiệm được ý muốn của Ngài, rằng Ngài thật ra đã đầu tư Con một của Ngài vào đời sống chúng ta để đảm bảo rằng ý muốn của Ngài được hoàn thành. Đây là một lẽ thật căn bản và nền tảng. Và tôi cầu nguyện cho mỗi người trong quý vị rằng Đức Chúa Trời sẽ ở với tâm trí và tấm lòng của quý vị hôm nay, Đức Chúa Trời mong muốn tôi đi theo ý muốn Ngài đến nỗi Ngài sống trong tôi để hoàn thành ý muốn đó. Đức Chúa Trời mong muốn tôi đi theo ý muốn Ngài đến nỗi Ngài sống trong tôi để hoàn thành ý muốn đó.

Chúng ta đang nói về Đấng Christ sống trong chúng ta, và thế nào Đấng Christ ảnh hưởng lên mọi khía cạnh của đời sống chúng ta? Chúng ta đã thấy thế nào Đấng Christ ảnh hưởng lên cách chúng ta suy nghĩ, tâm trí của chúng ta, cách chúng ta cảm nhận, cảm xúc của chúng ta, thân thể của chúng ta. Trong tuần trước chúng ta đã học phải sống với thân thể mình

như thế nào. Chúng ta phải sống với thân thể mình như thế nào để tôn cao Đấng Christ. Và Đấng Christ ảnh hưởng lên thân thể chúng ta như thế nào. Đấng Christ ảnh hưởng lên ý chí của chúng ta như thế nào? Đó là khi chúng ta đưa ra hành động, là khi đời sống chúng ta phản ánh những gì chúng ta tin, những gì chúng ta cảm nhận, suy nghĩ.

Cho nên hôm nay tôi muốn chúng ta cùng đi sâu vào một phân đoạn Kinh Thánh thật sự hấp dẫn trong Ga-la-ti 2, đây giống như một cuộc đối mặt giữa Phao-lô và Phi-e-rơ, hai trong số những người mạnh mẽ nhất trong Tân Ước đang thật sự chạm trán với nhau. Và để cho quý vị biết thêm một ít thông tin bên lề, có một hệ phái trong hội thánh Tân Ước gọi là Judaizers (Những Cơ-đốc nhân theo khuynh hướng Do Thái giáo). Những người này xuất hiện, và về căn bản, họ tin rằng chúng ta có thể đi theo Đấng Christ và Đấng Christ đã cứu rỗi chúng ta, nhưng chúng ta cũng phải tuân theo luật pháp Do Thái nữa. Và như vậy, để trở thành một Cơ đốc nhân, quý vị cũng cần phải được cắt bì. Để trở thành một Cơ đốc nhân, quý vị cũng cần phải tuân theo các luật về thức ăn và kiêng cử. Điều xảy ra ở đây là có những người Dân ngoại cũng tin nơi Đấng Christ, và Dân ngoại thì sống rất khác. Những người Dân ngoại này tự hỏi: “Vậy, điều đó nghĩa là chúng tôi cũng phải được cắt bì để đi theo Đấng Christ sao?” hoặc “Vậy là chúng tôi cũng phải tuân theo những quy định về ăn kiêng của các ông để được cứu sao?” Và những Judaizers này nói rằng: “Đúng vậy, đó chính là những gì các ông cần làm.”

Và từ đây chúng ta có sự phân chia này, sự xung đột này, và Phi-e-rơ ở ngay giữa sự xung đột này. Tình huống xảy ra là nếu quý vị ngồi xuống bàn để ăn chung với các Cơ đốc nhân Dân ngoại, nói với họ rằng quý vị là

một Cơ đốc nhân Do Thái, và họ chuẩn bị ăn những món đi ngược lại các quy định về ăn kiêng thì quý vị rơi vào một tình huống khó xử rồi đấy. Một là, quý vị cứ ăn những món đó và vi phạm luật pháp Cựu Ước, hoặc hai là, quý vị có thể nói: “Tôi sẽ không ăn với các anh đâu,” với ngụ ý rằng họ là những người không được chấp nhận trước mặt Đức Chúa Trời vì đã ăn những món đó.

Và Phi-e-rơ đã gặp phải vấn đề này. Khi ông đang ngồi dùng bữa với những tín hữu Dân ngoại, thì một số Cơ đốc nhân Do Thái xuất hiện và ông bắt đầu đứng riêng ra, và ông không ăn với tín hữu Dân ngoại nữa. Ngụ ý ở đây là, ông đang quay lại với sự xung công bình nhờ việc làm vốn cho rằng: “Để được Đức Chúa Trời chấp nhận, anh phải làm một số điều và tránh một số điều nhất định.” Và Phao-lô đã lên tiếng về việc này trong Ga-la-ti đoạn 2. Ở giữa bối cảnh này, chúng ta thấy một trong những viên ngọc quý giá nhất trong Tân Ước, một câu Kinh Thánh mà tôi cầu nguyện sẽ đọng lại trong tâm trí và tấm lòng quý vị hôm nay, và giúp quý vị nhận thấy Đấng Christ ảnh hưởng lên cách sống của chúng ta như thế nào.

Đó là câu 20, nhưng chúng ta sẽ bắt đầu từ câu 11 để nắm văn cảnh. Ga-la-ti 2:11, hãy lắng nghe những điều Phao-lô nói. Ông nói: “Khi Sê-pha đến thành An-ti-ốt tôi có ngăn cản trước mặt người, vì là đáng trách lắm.” Phao-lô không hề giữ ý, ông nói thẳng ra những điều mình nghĩ: “Bởi trước lúc máy kẻ của Gia-cơ sai đi chưa đến, thì người ăn chung với người ngoại; vừa khi họ đã đến thì người,” tức là Phi-e-rơ, “lui đứng riêng ra, bởi sợ những kẻ chịu phép cắt bì. Các người Giu-đa khác cũng dùng một cách giả dối như vậy, đến nỗi chính Ba-na-ba cũng bị sự giả hình của họ dẫn dụ. Nhưng khi tôi thấy họ không đi ngay thẳng theo lẽ thật của Tin lành, thì nói

với Sê-pha trước mặt mọi người rằng: Nếu anh là người Giu-đa, mà ăn ở theo cách dân ngoại, không theo cách người Giu-đa, thì làm sao anh ép dân ngoại phải theo thói Giu-đa? Về phần chúng tôi, thì sanh ra là người Giu-đa, không phải là kẻ có tội từ trong dân ngoại. Dầu vậy, đã biết rằng người ta được xưng công bình, chẳng phải bởi các việc luật pháp đâu, bèn là cậy đức tin trong Đức Chúa Jêsus Christ, nên chính chúng tôi đã tin Đức Chúa Jêsus Christ, để được xưng công bình bởi đức tin trong Đấng Christ, chớ chẳng bởi các việc luật pháp; vì chẳng có ai được xưng công bình bởi các việc luật pháp. Nhưng nếu đang khi chúng tôi tìm cách được xưng công bình trong Đấng Christ, mà chính chúng tôi bị nhận là kẻ có tội, vậy thì Đấng Christ chẳng là làm tội của tội lỗi sao? Chẳng hề như vậy! Thật thế, nếu tôi lập lại điều tôi đã phá hủy, thì tôi sẽ tỏ ra chính tôi là người phạm phép. Và, bởi luật pháp, tôi đã chết cho luật pháp, để sống cho Đức Chúa Trời. Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác thịt, ấy là tôi sống trong đức tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi.”

Ga-la-ti 2:20, nếu quý vị chưa gạch dưới câu này trong Kinh Thánh của mình, tôi khích lệ quý vị hãy gạch dưới đi: “Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác thịt, ấy là tôi sống trong đức tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi.” Đây là một câu Kinh Thánh tuyệt vời, giúp chúng ta sống đúng với ý nghĩa của việc được Đấng Christ biến đổi, hoàn toàn biến đổi cách chúng ta sống, và biến đổi ý chí của chúng ta. Tôi muốn quý vị

nhìn thấy một số lẽ thật được ẩn giấu ở đây trong câu Kinh Thánh này, để giúp quý vị hiểu thế nào là để cho Đấng Christ biến đổi ý chí của chúng ta.

Lẽ thật thứ nhất là như thế này, trong Đấng Christ quý vị có một nhận dạng mới. Đây là nơi Ga-la-ti 2:20 mở đầu: “Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi.” Đây có lẽ là hình ảnh súc tích nhất, là hình ảnh chúng ta thấy trong khắp các thư tín của Phao-lô trong Tân Ước về thế nào đời sống chúng ta được hiệp nhất với Đấng Christ và mọi điều của Đấng Christ trở nên của chúng ta, và tất cả đều xoay quanh thập tự giá. Bị đóng đinh với Đấng Christ, thập tự giá là nơi chúng ta được hiệp nhất với Đấng Christ và tất cả những gì thuộc về Ngài. Chính vì vậy mà ông nói về sau trong Ga-la-ti 6: “Tôi khoe mình về thập tự giá,” vốn là một phát ngôn rất lạ kỳ. Sao lại có thể khoe mình về một hình cụ? Ông khoe mình về thập tự giá vì có điều đã xảy ra tại thập tự giá.

Tôi muốn quý vị suy nghĩ về sự trao đổi tuyệt vời xảy ra tại thập tự giá và sự hiệp nhất chúng ta có trong Đấng Christ xảy ra tại thập tự giá. Điều gì xảy ra tại thập tự giá? Trước hết, tại thập tự giá chúng ta trao cho Ngài tội lỗi mình. Chúng ta trao cho Đấng Christ tội lỗi mình, còn Ngài trao cho chúng ta sự công bình của Ngài. 2 Cô-rinh-tô 5:21: “Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự,” sự gì? Sự công bình của Đức Chúa Trời. Tại thập tự giá, chúng ta trao cho Ngài tất cả những gì chúng ta có, tất cả tội lỗi của chúng ta, tất cả những điều xấu xa mà chúng ta đã làm. Và không chỉ những điều xấu xa, chúng ta cũng trao cho Đấng Christ tất cả những điều tốt đẹp chúng ta đã làm được, vốn cũng không đạt đủ tiêu

chuẩn. Thậm chí những giọt nước mắt ăn năn của chúng ta cũng cần được tẩy sạch trong huyết của Đấng Christ. Chúng ta trao tất cả cho Ngài, tất cả tội lỗi của chúng ta. Quý vị có biết Ngài trao cho chúng ta điều gì không? Ngài trao cho chúng ta tất cả sự công bình của Ngài, sự công bình không tì vết.

Chính vì vậy mà Phao-lô nói trong Phi-líp 3: “Tôi xem những điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời tôi như rơm rác khi so với sự nhận biết Đức Chúa Giê-xu Christ, được ở trong Ngài, được sự công bình, không phải công bình của tôi bởi luật pháp mà đến, bèn là bởi tin đến Đấng Christ mà được. Ngài ban cho tôi sự công bình không tì vết.” Như vậy tại thập tự giá, quý vị trao cho Đấng Christ tất cả tội lỗi của mình, Ngài trao cho quý vị tất cả sự công bình của Ngài. Đó là một điều tốt, nhưng còn tốt hơn nữa. Không chỉ là chúng ta trao cho Ngài tội lỗi mình, và Ngài trao cho chúng ta sự công bình của Ngài, mà tại thập tự giá, chúng ta còn trao cho Ngài ách nô lệ mình, và Ngài còn trao cho chúng ta sự tự do của Ngài.

Toàn bộ hình ảnh chúng ta có ở đây là sự thật, chúng ta là nô lệ cho luật pháp, chúng ta là nô lệ cho chính mình, chúng ta là nô lệ cho xác thịt. Đây là điều ông nói trong câu 19: “Vả, bởi luật pháp, tôi đã chết cho luật pháp, để sống cho Đức Chúa Trời.” Tại thập tự giá, chúng ta trao cho Ngài ách nô lệ của chúng ta dưới luật pháp, dưới chính mình, dưới xác thịt. Ngài trao cho chúng ta sự tự do để sống cho Đức Chúa Trời. Chúng ta được tự do khỏi sự cáo trách tội lỗi của luật pháp. Chúng ta được tự do khỏi sự xấu hổ của luật pháp. Chúng ta được tự do khỏi sự phán xét của luật pháp, là điều chúng ta sẽ học hỏi lát nữa đây. Quý vị được sống tự do. Chúng ta trao cho Ngài ách nô lệ của mình, Ngài trao cho chúng ta sự tự do của Ngài. Tại

thập tự giá, chúng ta trao cho Ngài sự thất bại của chúng ta, còn Ngài trao cho chúng ta sự đắc thắng của Ngài.

Sống theo luật pháp hay bản thân luật pháp không phải là điều xấu, vấn đề duy nhất là chúng ta không thể sống đạt tiêu chuẩn của luật pháp được. Nhưng có một Đấng có thể sống đạt tiêu chuẩn của luật pháp, và đây là điều ông nói trong Rô-ma 8:3, ông nói: “Ngài đã đoán phạt tội lỗi trong xác thịt, hầu cho sự công bình mà luật pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta.” Như vậy chúng ta có thể thật sự làm trọn luật pháp thông qua Đấng Christ. Ngài ban cho chúng ta sự đắc thắng của Ngài trên luật pháp. Chính vì vậy ông nói trong Rô-ma 7, Ngài ban cho chúng ta sự đắc thắng thông qua Chúa Giê-xu Christ, Chúa chúng ta. Như vậy chúng ta trao cho Ngài sự thất bại của chúng ta dưới luật pháp, còn Ngài trao cho chúng ta tất cả sự đắc thắng của Ngài.

Tiếp theo, chúng ta trao cho Ngài sự chịu phán xét của mình, còn Ngài trao cho chúng ta lòng thương xót của Ngài. Rô-ma đoạn 3: “vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật pháp mà sẽ được xưng công bình trước mặt Ngài.” Không một người nào sẽ được xưng công bình trước mặt Ngài, cả thế giới phải chịu trách nhiệm trước mặt Đức Chúa Trời. Quý vị và tôi ở dưới sự phán xét của Đức Chúa Trời vì có tội lỗi mình. Nhưng ngợi khen Đức Chúa Trời, Ngài đã ban Chúa Giê-xu Christ để mang lấy sự phán xét trên chính mình Ngài, và chúng ta trao cho Ngài sự chịu phán xét của mình, đó là ý nghĩa của thập tự giá, Ngài đổ sự thương xót Ngài trên quý vị và tôi. Đó là điều xảy ra tại thập tự giá, chúng ta trao cho Ngài sự chịu phán xét của mình, và Ngài ban cho chúng ta lòng thương xót của Ngài.

Cuối cùng, chúng ta trao cho Ngài sự chết của mình, còn Ngài trao cho chúng ta điều gì? Sự sống của Ngài. Đây là Rô-ma 6: “Vả, nếu chúng ta đã cùng chết với Đấng Christ, thì chúng ta tin rằng mình cũng sẽ cùng sống với Ngài, bởi biết rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì chẳng chết nữa; sự chết không còn cai trị trên Ngài. Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết cho tội lỗi một lần đủ cả; nhưng hiện nay Ngài sống, ấy là sống cho Đức Chúa Trời.” Điều Phao-lô nói ở đây là Đấng Christ chết, và chúng ta cũng chết. Đấng Christ sống và chúng ta cũng sống. Đấng Christ đã sống lại, chúng ta cũng sẽ được sống lại. Chúng ta trao cho Ngài sự chết, còn Ngài trao cho chúng ta sự sống đời đời, đó là điều xảy ra tại thập tự giá. Sự trao đổi tuyệt vời xảy ra tại thập tự giá là Đấng Christ mang lấy tất cả những gì thuộc về chúng ta, còn Ngài ban cho chúng ta tất cả những gì thuộc về Ngài. Ngài ban cho chúng ta một nhận dạng mới hoàn toàn.

Tôi xin nhắc nhở quý vị rằng bởi thập tự giá của Chúa Giê-xu Christ, khi quý vị hiệp nhất sự sống mình với Ngài, mọi điều Ngài có, những kinh nghiệm của Ngài, sự chết của Ngài, sự sống của Ngài, sự thăng thiên của Ngài, mọi thứ của Ngài đều trở nên của quý vị. Toàn bộ nhận dạng của quý vị thay đổi.

“Tôi đã bị đóng đinh với Đấng Christ, tôi không còn sống nữa.” Ông tự hào vì đã bị đóng đinh. Tại sao? Bởi vì giờ đây Đấng Christ sống trong ông. Thật là tốt khi chịu đóng đinh với Đấng Christ. Sự trao đổi tuyệt vời xảy ra tại thập tự giá. “Vậy có phải điều này nghĩa là khi chúng ta hiệp nhất sự sống mình với Đấng Christ và đồng chết với Đấng Christ thì chúng ta sẽ không còn ý chí nữa không?” Ngược lại, không phải là chúng ta không còn ý chí, mà là ý chí của chúng ta giờ đây chìm mất trong Ngài. Không phải là

Phao-lô không còn ý chí nữa, nhưng Đấng Christ sống trong ông. Đó là ý chí của Đấng Christ. Phao-lô nói theo nghĩa đen như sau: “Tôi đã trao cho Ngài tất cả những gì tôi có, tất cả những gì thuộc về tôi, tất cả ý chí của tôi cho Ngài, và giờ đây tất cả những gì thuộc về Ngài, ý chí của Ngài ở trong tôi.” Ông nói theo nghĩa đen rằng: “Tôi đã trao phó mọi điều. Tôi đã trao phó hoàn toàn ý chí mình cho Ngài.” Đây là ý nghĩa của việc được nhận dạng với Đấng Christ, nghĩa là ý chí của Đấng Christ giờ đây sẽ hướng dẫn chúng ta, chúng ta cần phải nhận ra điều này.

Nếu quý vị là một người đi theo Đấng Christ, quý vị cần phải nhớ rằng chúng ta đã hy sinh quyền định hướng cuộc đời mình. Quý vị và tôi không còn tự quyết nữa. Ý chí của chúng ta đã bị đóng đinh với Đấng Christ và chúng ta không còn sống nữa, bèn là Ngài sống trong chúng ta. Chúng ta không định hướng cuộc đời mình nữa, và đây là một điều rất tốt. Đây là điểm chúng ta bỏ lỡ. Chúng ta chần chừ ở đây, thậm chí sợ hãi khi bắt đầu nói về việc thực sự trao cho Đức Chúa Trời trọn vẹn cuộc đời mình, ý tôi là thực sự nói rằng: “Lạy Đức Chúa Trời, con và gia đình con, bất cứ điều gì Ngài muốn chúng con làm, chúng con sẽ làm. Bất cứ nơi nào Ngài muốn chúng con đi, chúng con sẽ đi.” Chúng ta nói: “Điều đó khó làm quá, và tôi không biết liệu mình đã sẵn sàng làm điều đó chưa,” kiểu như đó là một việc rất đáng sợ. Từ đâu chúng ta có tư tưởng đó? Tôi nghĩ đó là bởi vì chúng ta đã quên rằng chúng ta đang trao phó ý chí mình cho Đấng Christ, cho Đức Chúa Trời là Đức Chúa Cha. Ý tôi là, hãy suy nghĩ về điều này. Thưa những người cha trong căn phòng này, quý vị sẽ làm gì nếu một đứa con đến gặp quý vị trong tuần này, hoặc trong hôm nay và nói: “Cha ơi, suốt tuần này, suốt tuần, con muốn làm đúng theo những gì cha bảo con

phải làm. Con sẽ làm mọi điều cha nói, con sẽ làm đúng hoàn toàn.” Quý vị sẽ làm gì?

Quý vị có đứng dậy và nói: “Tôi sẽ biến tuần tới đây thành tuần khốn khổ nhất trong cuộc đời con tôi” không? Không, chắc chắn là không. Quý vị sẽ nói: “Cha sẽ hướng dẫn con. Cha sẽ cho con những chỉ dẫn để con thấy rằng con có thể tin tưởng cha, để con thấy rằng cha yêu thương con, và cha sẽ đưa dẫn con đến những điều tốt nhất cho con.” “Vậy nếu các người vốn là xấu, còn biết cho con cái mình các vật tốt thay, hướng chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban các vật tốt, ban Đức Thánh Linh, ban sự hướng dẫn cho những người xin Ngài sao?” Tôi có thể nhắc nhở quý vị là Cha chúng ta ở trên trời là toàn hảo tuyệt đối không? Ngài không mắc lỗi, cho nên sẽ chẳng hề xấu nếu trao cho Ngài ý chí của quý vị và thưa: “Xin hướng dẫn con, dẫn dắt con, chỉ dẫn con.” Dù sao thì Ngài là Đấng đã tạo dựng chúng ta. Đây là vẻ đẹp, không phải là chúng ta không còn ý chí nữa, mà ý chí của chúng ta chìm mất trong Đấng duy nhất có thể giúp chúng ta kinh nghiệm sự sống mà Đấng Tạo Hóa đã thiết kế cho chúng ta. Đó sẽ là lần đầu tiên ý chí của chúng ta làm việc hoàn toàn đúng chức năng. Nhưng hãy thành thật, chúng ta vẫn chưa được như vậy.

Ý tôi là, có bao nhiêu người trong chúng ta trong phòng này thực sự nói rằng: “Mục sư cứ dạy từ sách này, tôi sẽ làm theo không thắc mắc”? Có bao nhiêu người trong chúng ta bước vào đây với thái độ đó đối với Lời Chúa? “Lời Chúa dạy gì, tôi sẽ làm theo trong tuần này.” Tôi nghĩ thái độ của chúng ta dài dòng hơn nhiều. Nếu có ai đó đến với quý vị sau giờ nhóm và nói: “Này, anh giúp tôi một việc được chứ?” Thì điều đầu tiên quý vị sẽ nói là gì? “Có việc gì vậy? Anh muốn tôi giúp việc gì?” Đó là điều chúng

ta nói khi có người hỏi: “Này, anh có thể giúp tôi một việc chứ?” “Vâng, anh muốn tôi giúp việc gì?” Và, quý vị biết không, đó là cách chúng ta đáp ứng với người khác, như vậy là tốt, nhưng sẽ không tốt nếu đó là cách chúng ta đáp ứng với Đức Chúa Trời bởi vì như vậy là đi sai điểm chính của Cơ đốc giáo. Chúng ta đã giao phó đời sống mình cho Chúa Giê-xu Christ, chúng ta đã bị đóng đinh với Ngài, và chúng ta không còn nói: “Để tôi xem Lời Chúa nói gì đã rồi tôi mới quyết định có làm theo hay không.” Chúng ta phải cẩn thận ở đây.

Tôi xin đưa ra một hình ảnh về Cơ đốc giáo ngày nay, chúng ta thích đi đến những nhà thờ thường xuyên nói những điều chúng ta muốn nghe, và nói những điều đúng ý chúng ta nhất, mặc cho Kinh Thánh thực sự nói gì. Chúng ta nói: “Chúng ta sẽ học Kinh Thánh và làm theo những phần đúng ý chúng ta nhất, còn những phần không đúng ý thì bỏ qua một bên.” Chúng ta phải cẩn thận về điều này. Đấng Christ đã ban cho chúng ta một nhận dạng mới. Ý chí của chúng ta đã chìm mất trong Ngài. Chúng ta đã hy sinh quyền định hướng cuộc đời mình, và đây thật là một điều tốt. Đấng Christ ban cho chúng ta một nhận dạng mới.

Thứ nhì, Đấng Christ ban cho chúng ta một phương hướng mới. Bây giờ, đây là vấn đề: “Được rồi mục sư, tôi đã bị đóng đinh với Đấng Christ và Đấng Christ sống trong tôi, nhưng tôi vẫn có những câu hỏi cần trả lời, những quyết định cần đưa ra,” và tôi biết có nhiều người trong phòng này hôm nay đang phải đối mặt với nhiều quyết định quan trọng. “Vậy thưa mục sư, tôi phải làm gì? Tôi vẫn có những câu hỏi cần câu trả lời và những quyết định cần đưa ra.” Chính tại điểm này quý vị có thể đi đến một hiệu sách Cơ đốc và tìm hàng tá dư thừa những cuốn sách có thể cho quý vị các

lời khuyên. Quý vị có thể đi xin hàng chục Cơ đốc nhân lời khuyên về điều này, và quý vị sẽ nhận được nhiều câu trả lời khác nhau. Tôi muốn chúng ta ngưng lại một chút; tôi muốn chúng ta suy nghĩ về một số phương pháp khám phá ý muốn của Đức Chúa Trời ngày nay. Làm sao tôi biết được ý muốn của Đức Chúa Trời? Hãy suy nghĩ về một số phương pháp ngày nay.

Thứ nhất, phương pháp chỉ tay ngẫu nhiên. Quý vị cười. Tôi sẽ không khiến quý vị bối rối bằng cách hỏi có bao nhiêu người trong quý vị đã áp dụng phương pháp này đâu. Phương pháp này nói rằng: “Được rồi, tôi không biết phải làm gì, nên tôi sẽ mở Kinh Thánh ra và chỉ ngẫu nhiên vào một câu Kinh Thánh, và đó là câu,” đó là Thi Thiên 124:5 “Và những lượn sóng kiêu ngạo đã trôi trác linh hồn chúng ta rồi.” Ý tôi là câu Kinh Thánh này có khích lệ không? Và tới lúc này quý vị có biết mình phải làm gì chưa? “Vậy thì, tôi sẽ thử lại một lần nữa.” Chúng ta làm điều đó ba hay bốn lần cho tới khi chúng ta chọn được một câu hợp lý và “A! Đây là Lời Chúa dành cho tôi. Thật tuyệt vời, không ngờ là cách này lại hay như vậy!” Quý vị cười bởi vì quý vị đã thử làm điều đó rồi.

Tôi có một người bạn từng dùng phương pháp này và đã chỉ vào Rô-ma 8:25, chép rằng: “Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là chúng ta chờ đợi điều đó cách nhịn nhục.” Hồi đó anh ấy đang muốn hẹn hò với một cô gái kia, nhưng cô ấy cứ nói không hết lần này đến lần khác, cho nên đó là Lời Đức Chúa Trời cho anh ấy: “Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là chúng ta chờ đợi điều đó cách nhịn nhục.” Vấn đề duy nhất là hễ khi nào làm như vậy, là chúng ta đã hoàn toàn tách lời Chúa ra khỏi văn cảnh, Rô-ma 8 nói về thể nào chúng ta trông chờ sự cứu chuộc thân thể, trông chờ sự sống đời đời, cho nên chúng ta không cần phải

lo về chuyện hẹn hò nữa. Và cuối cùng, dù sao thì đó cũng không phải là cô gái mà anh ấy đang thực sự trông chờ. Cho nên có thể phương pháp chỉ tay ngẫu nhiên không phải là phương pháp đáng tin cậy nhất.

Vậy hãy đi tiếp đến phương pháp thứ nhì. Còn về phương pháp sự kiện đầu lạ thì sao? Bụi gai cháy giống như Môi-se. Khải tượng giống như Sau-lơ hay Phao-lô trên đường Đa-mách, tương tự như vậy. Ước gì chúng ta đủ thuộc linh để Đức Chúa Trời chọn bày tỏ chính Ngài cho chúng ta theo cách đó, sẽ thật là vinh dự biết bao. Đây là câu hỏi, có bao nhiêu người trong quý vị đã nhìn thấy bụi gai cháy? Có bao nhiêu người trong quý vị từng có kinh nghiệm này? Được rồi, như vậy rõ ràng đây không phải là phương pháp phổ biến nhất, cho nên chúng ta sẽ không dựa trên phương pháp đặc biệt này.

Hãy cùng đến với phương pháp thứ ba. Về phương pháp trùng hợp ngẫu nhiên thì sao? Ồ, phương pháp này hay đây. Trùng hợp là kiểu như có những sự kiện này xảy ra ở đây ở kia, rồi chúng ta ghép chúng lại với nhau và làm rõ ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống mình. Có thể quý vị thức dậy giữa đêm, nhìn vào đồng hồ thấy 2 giờ 22 phút sáng; hơi kỳ lạ, quý vị đi ngủ lại. Sáng hôm sau, giữa đêm, quý vị lại tỉnh giấc và nhìn đồng hồ thấy 3 giờ 33 phút sáng. Bây giờ thì quý vị bắt đầu hơi lo lắng. Hôm sau nữa, quý vị đi ngủ rồi lại tỉnh giấc và không thể tin được là đồng hồ lại chỉ 4 giờ 44 phút sáng. Thật kỳ lạ phải không? “Đức Chúa Trời đang muốn phán với tôi điều gì đó. Tôi có cần phải thay đổi công việc của mình không?” “Em yêu ơi, chắc chúng ta phải bán nhà thôi.” “Tại sao chúng ta phải bán nhà?” “Bởi vì hôm trước anh tỉnh dậy lúc 2 giờ 22 phút, hôm sau là 3 giờ 33 phút, rồi hôm sau nữa là 4 giờ 44 phút.” “Có thể Đức Chúa Trời

muốn phán với anh rằng: ‘Hãy uống một ít thuốc ngủ để con có thể ngủ trọn cả đêm đây.’”

Hãy cùng đi tiếp đến phương pháp tiếp theo. Về phương pháp bộ lông cừu thì sao. Nào, đây là một phương pháp theo Kinh Thánh đúng không? Ghê-đê-ôn. “Lạy Đức Chúa Trời, nếu Ngài thực sự muốn con làm điều này thì xin tỏ cho con biết bằng cách bày tỏ dấu hiệu này.” Đó là lời Kinh Thánh, đó là điều chúng ta nên làm. Vấn đề duy nhất là, đây là một vấn đề lớn. Không phải tất cả các câu chuyện trong Kinh Thánh đều là để chúng ta bắt chước. Tôi có thể cho quý vị một danh sách những câu chuyện như vậy, nhưng chúng ta sẽ không xem qua đâu. Quý vị có nhớ điểm chính của việc Ghê-đê-ôn đòi dấu lạ về bộ lông cừu là thể hiện sự thiếu đức tin của ông không? Đức Chúa Trời đã phán rất rõ về điều Ngài muốn ông làm, nhưng ông vẫn lưỡng lự. Quý vị có nghĩ đó là tấm gương tốt nhất cho chúng ta noi theo trong việc khám phá ý muốn của Đức Chúa Trời không? Có thể không phải là phương pháp bộ lông cừu, còn về phương pháp cánh cửa mở thì sao?

Về phương pháp cánh cửa mở thì sao? Khi Đức Chúa Trời mở cửa nghĩa là ý muốn Ngài đang được chỉ dẫn. Nào, phương pháp này nghe có vẻ theo Kinh Thánh nhất đấy. Thật vậy, hãy lật ngược lại về bên trái. Quý vị sẽ thấy 1 Cô-rinh-tô. Mở ra 1 Cô-rinh-tô 16, mở ngược lại 2 sách từ Ga-la-ti, chỉ vài trang thôi, 1 Cô-rinh-tô 16, hãy xem với tôi trong câu 8. Đây là sự xác minh của Kinh Thánh cho phương pháp cánh cửa mở. Khi Đức Chúa Trời mở ra một cánh cửa nghĩa là Ngài muốn dẫn dắt quý vị qua cửa đó. Hãy lắng nghe điều ông nói trong 1 Cô-rinh-tô 16, Phao-lô nói: “Tôi sẽ ở lại thành Ê-phê-sô cho đến Lễ Ngũ Tuần, vì tại đó có một cái cửa lớn mở

toang ra cho công việc tôi, lại có nhiều kẻ đối địch.” Được đấy, điều này nghe hợp lý. Nếu Đức Chúa Trời mở ra một cánh cửa thì tôi sẽ đi qua cửa đó. Vấn đề duy nhất là, hãy lật một trang sang 2 Cô-rinh-tô đoạn 2. Hãy mở ra 2 Cô-rinh-tô 2 và xem với tôi trong câu 12. Hãy xem Phao-lô nói gì ở đây. “Lại khi tôi đã đến thành Trô-ách đặng giảng Tin lành của Đấng Christ, dầu Chúa đã mở cửa cho tôi ở đó, mà vì tôi không gặp anh em tôi là Tít, nên chẳng được yên lòng. Vậy sau khi từ giã các tín đồ, thì tôi qua xứ Ma-xê-đoan.” Vấn đề là trường hợp lúc này nói có một cánh cửa mở nên ông ở lại, còn trường hợp này lại nói có một cánh cửa mở nên ông đi khỏi cửa đó. Như vậy, rõ ràng là, chỉ vì Đức Chúa Trời ban cho một cơ hội không có nghĩa là Ngài đang kêu gọi quý vị chớp lấy cơ hội đó. Điều đó có hợp lý không?

Phương pháp cánh cửa mở cũng không đáng tin lắm. Vậy còn phương pháp cánh cửa đóng thì sao? Khi Đức Chúa Trời đóng một cánh cửa nghĩa là chúng ta không nên vượt qua cửa đó. Điều đó có vẻ đúng cho tới khi chúng ta xem Công vụ các sứ đồ 20 khi Phao-lô đang ngồi lại với các bạn ông tại Ê-phê-sô, thậm chí trong số đó có cả một tiên tri, lúc này Phao-lô sắp đi đến Giê-ru-sa-lem, và họ nói: “Nếu đi lên Giê-ra-sa-lem thì rất nhiều khả năng là ông sẽ bị bắt, bị đánh đập, và thậm chí có thể chết ở đó.” Tôi nghĩ những điều họ nói với Phao-lô đây nghĩa là Đức Chúa Trời đang đóng cửa lại, nhưng Phao-lô nói: “Tôi được Thánh Linh thúc giục phải đến đó.” Sẽ thế nào nếu Thánh Linh của Đức Chúa Trời thực sự khiến quý vị đâm vào một cánh cửa đóng? Quý vị nghĩ có khả năng đó không? Đây là một trong những phương pháp nguy hiểm nhất bởi vì chúng ta có tư tưởng rằng, tư tưởng tây Phương rằng, dù cho ý muốn của Đức Chúa Trời có như thế nào, thì tôi phải được an toàn cái đã, trong khi thật ra ngay cả khi Đức Chúa

Trời mở cửa cũng có thể có những khó khăn, gian nan, và bắt bớ rồi mới qua được. Như vậy, rõ ràng là phương pháp này cũng không hiệu quả.

Cứ cho là quý vị linh cảm thấy Đức Chúa Trời đang kêu gọi quý vị đi đến Ấn Độ và quý vị nộp hồ sơ xin vi-sa nhưng lại không được cấp, cánh cửa bị đóng lại. Vậy điều đó nghĩa là gì? Có thể nào điều này có nhiều ý nghĩa khác nhau không? Thứ nhất, như vậy có nghĩa là Đức Chúa Trời không kêu gọi quý vị đi đến Ấn Độ, Ngài kêu gọi quý vị ở lại ngay đây. Cũng có thể là Đức Chúa Trời không kêu gọi quý vị đến Ấn Độ, Ngài kêu gọi quý vị đi đến một đất nước khác. Cũng có thể nghĩa là Đức Chúa Trời đang muốn thử thách để xem quý vị có thực sự nghiêm túc trong việc đi theo Ngài và vâng lời Ngài đến Ấn Độ dù cho có phải bơi đến đó hay không? Và quý vị đã chứng tỏ là thật sự muốn đi đến đó. Phương pháp cánh cửa đóng cũng không hiệu quả.

Từ đây dẫn chúng ta đến với một phương pháp nữa. Chúng ta sắp hết sự lựa chọn rồi, nhưng dù sao thì, sự lựa chọn cuối cùng là phương pháp tiếng êm dịu. Đây là 1 Các Vua 19. Đó là Ê-li, ông đang chạy trốn khỏi Đức Chúa Trời và đang dừng chân, rồi Đức Chúa Trời đến. Có một cơn động đất, nhưng Đức Chúa Trời không ở trong cơn động đất. Có gió, Đức Chúa Trời không ở giữa cơn gió. Có lửa, nhưng Đức Chúa Trời cũng không ở giữa ngọn lửa. Nhưng rồi có tiếng êm dịu, và Đức Chúa Trời ở trong tiếng êm dịu đó. Vậy là chúng ta phải tìm kiếm tiếng nói êm dịu. Vấn đề là hầu hết chúng ta, dù có nhắm mắt và cố suy nghĩ đến mức nào, chúng ta vẫn không nghe được tiếng đó, không có một lời thì thầm nào. Cho nên nếu không nghe được thì người ta nói: “Thật ra đó là cảm giác của chúng ta.” Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều biết rằng khi phải đi qua những quyết định, khi

phải đưa ra những quyết định khó khăn chúng ta thường phải đấu tranh với rất nhiều cảm xúc. Làm sao chúng ta biết được cảm xúc nào đến từ Đức Chúa Trời và cảm xúc nào không đến từ Đức Chúa Trời? Làm sao chúng ta cân bằng được? Tôi không nghĩ những ví dụ như thế này sẽ hiệu quả: “Tôi sẽ nhắm mắt lại và chờ đợi một tiếng nói. Nếu không nghe thấy tiếng nói nào, tôi sẽ chờ suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong tâm trí đem lại cho tôi một cảm giác, và tôi sẽ xem thử cảm giác đó có êm dịu không, nếu có thì nó đến từ Đức Chúa Trời.”

Nói đến đây chúng ta sẽ tự hỏi: “Vậy, thưa mục sư, thật ra chúng ta phải làm như thế nào?” Ý tôi là, quý vị đã xem xét gần như hết các phương pháp mà chúng ta có thể nghĩ ra. Xin hãy nghe tôi, tôi biết rằng Đức Chúa Trời sử dụng rất nhiều điều để bày tỏ chính Ngài cho chúng ta và hướng dẫn chúng ta, tôi nhận biết điều đó. Nhưng những phương pháp, công thức mà chúng ta vừa xem xét nhằm nhận biết, hình dung ra ý muốn của Đức Chúa Trời chỉ là những phương cách ngoại giáo và đi sai điểm chính yếu trong mối quan hệ của Đức Chúa Trời với chúng ta.

Tôi xin trình bày với quý vị một phương pháp theo Kinh Thánh để khám phá ý muốn của Đức Chúa Trời. Đây thật ra không phải là một phương pháp, mà là điểm then chốt của những điều Phao-lô nói trong Ga-la-ti 2:20, tạm gọi là phương pháp đức tin nhé. Như thế này, tôi biết đến thời điểm này, nhiều người trong quý vị sẽ bắt đầu nghĩ: “Mục sư sắp nói về đức tin, chắc là dễ thôi.” Nhưng hãy theo sát tôi nhé. Khi quý vị đến với hội thánh Tân Ước và Đức Thánh Linh được ban xuống, không một lần nào chúng ta thấy họ cố tìm kiếm ý muốn của Đức Chúa Trời bằng những phương cách của Cựu Ước nữa. Thật ra, quý vị không thấy bất kỳ sự hướng dẫn nào

nhằm tìm kiếm ý muốn của Đức Chúa Trời. Trường hợp duy nhất là trong Công vụ các sứ đồ 1 khi họ bắt thăm để tìm ra ai là người thay thế Giu-đa, nhưng đó là trước khi Đức Thánh Linh được ban xuống. Thay vào đó, điều chúng ta thấy là hình ảnh về Đức Thánh Linh dẫn dắt, hướng dẫn dân sự Ngài, và Phao-lô nói trong Ga-la-ti 2:20: “Sự sống của tôi, thân thể tôi sống bởi đức tin. Cả cuộc đời tôi được tóm gọn lại trong đức tin. Và đây là lúc chúng ta có xu hướng hạ thấp đức tin, nói rằng: “Đúng rồi, tôi đã được cứu chỉ bởi đức tin.”

Ê-phê-sô 2:8: “Và, ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em.” “Tôi biết nó không liên quan gì đến sự cứu rỗi của tôi.” Chúng ta hạ thấp đức tin xuống mức của sự cứu rỗi mà thôi. Tôi muốn nhắc nhở quý vị rằng, cách duy nhất để sống bày tỏ sự cứu rỗi là bởi đức tin. Đó là điều ông nói trong Ga-la-ti 2:16, ba, bốn lần liên tiếp ông nói về đức tin, chỉ một mình đức tin. Chúng ta sống bởi đức tin. Đời sống Cơ đốc là điều Phao-lô – đây là điều Phao-lô nói trong Ga-la-ti 2, hãy theo sát tôi, đời sống Cơ đốc không phải là về việc chúng ta hình dung ra làm sao để sống cho Đấng Christ, đó không phải là Cơ đốc giáo. Đời sống Cơ đốc là về sự tin cậy Đấng Christ sống cho chúng ta, ý tôi là thực sự tin cậy Đấng Christ sống cho chúng ta, đó là điểm chính yếu của những điều chúng ta đang đi sâu vào trong vài tuần nay.

Bây giờ, hãy suy nghĩ xem điều đó có liên quan như thế nào đến buổi thảo luận về ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống chúng ta hôm nay. Sẽ thế nào nếu công việc của chúng ta không phải là hình dung ra ý muốn của Đức Chúa Trời là gì và rồi thực hiện cho Ngài, sẽ thế nào nếu công việc của chúng ta là tin cậy từng hồi từng lúc, từng ngày, trong từng quyết định,

tin cậy Đấng Christ ở trong chúng ta sẽ sống bày tỏ ra sự sống Ngài qua chúng ta, đó là điều Phao-lô có vẻ như đang nói với chúng ta ở đây. Đấng đã phó mình vì chúng ta yêu chúng ta đủ để sống sự sống Ngài qua chúng ta.

Và ở điểm này, chúng ta sắp sửa đi sâu vào một bước đột phá mà tôi cầu nguyện xin Đức Chúa Trời sẽ giúp chúng ta suy nghĩ về ý muốn Ngài. Sự đột phá ở đây là như thế này, biết ý muốn của Đức Chúa Trời chỉ là thứ yếu so với biết Đức Chúa Trời. Đây thật là một lẽ thật lớn lao. Biết ý muốn của Đức Chúa Trời chỉ là thứ yếu so với biết Đức Chúa Trời. Quý vị hãy nhìn vào từng phương pháp một mà tôi đã liệt kê, đó đều là những lối đi tắt. Đó đều là những phương pháp lười biếng khi chúng ta nghĩ đến. Những phương pháp đó tìm kiếm một giải pháp tức thì, một câu trả lời ngay lập tức. Chúng không đòi hỏi một kỷ luật nào cả. Chúng không đòi hỏi việc làm nào, không đòi hỏi sự biến đổi bản tính nào, chẳng liên quan đến điều nào tôi vừa nêu cả. Nhưng sẽ thế nào nếu Đức Chúa Trời đã thiết kế ý muốn Ngài, để khi quý vị tìm kiếm Ngài, biết Ngài, và sống trong Ngài, thì Ngài sẽ uốn nắn quý vị. Thông qua quá trình này, Ngài khôn đúc quý vị và khiến quý vị không chỉ biết ý muốn Ngài là gì để làm theo, mà Ngài còn khiến quý vị kinh nghiệm được ý muốn của Ngài.

Như thế này, hãy thành thật, Đức Chúa Trời có năng quyền. Với những quyết định mà quý vị đang cố nghĩ cho thông suốt, Đức Chúa Trời có năng quyền để vẽ lên bầu trời cho quý vị chính xác những gì quý vị cần làm. Ngài có năng quyền để ban cho quý vị một giấc mơ tối nay hay một khái tượng trong hôm nay, phán rằng: “Đây chính là điều con cần làm.” Nhưng có thể Ngài đã quyết định không làm điều đó vì một lý do. Có thể Ngài

muốn quý vị biết Ngài, tin cậy Ngài, học hỏi từ Ngài, nương dựa nơi Ngài, và để Ngài dùng hành trình đó để định hình quý vị thành ảnh tượng của Đấng Christ, để giúp quý vị hiểu thế nào là Đấng Christ sống trong quý vị, và để quý vị tin cậy Đấng Christ sống trong quý vị thay vì tin nơi một công thức nào đó.

Tôi biết nhiều người trong phòng này sẽ rất vui nếu tôi cho quý vị một danh sách ba bước, hoặc năm bước, hoặc bảy bước cần thực hiện để giúp đưa ra quyết định mà quý vị đang trăn trở. Tôi không thể cho quý vị một danh sách như vậy dựa trên thẩm quyền của Lời Đức Chúa Trời. Nhưng trên thẩm quyền của Lời Đức Chúa Trời, tôi có thể nói như thế này, có một Đức Chúa Trời trên thiên đàng, Đấng – cũng như Ngài đã tìm và cứu quý vị, Ngài vẫn đang tìm kiếm quý vị, và Ngài muốn quý vị biết Ngài cách cá nhân. Ngài muốn quý vị biết Ngài đến nỗi đã đặt Đấng Christ vào trong quý vị để bày tỏ chính Ngài cho quý vị, để không chỉ bày tỏ cho quý vị ý muốn Ngài, mà Ngài còn khiến quý vị kinh nghiệm được ý muốn của Ngài. Toàn bộ vẻ đẹp của vấn đề này là nó phải đưa chúng ta đến sự thật rằng ý muốn của Đức Chúa Trời không nằm trên một bản đồ. Đó không phải là một tấm bản đồ Ngài đưa cho quý vị: “Nào, hãy làm điều này, điều này, và điều này.” Đó là một mối quan hệ trong đó Đấng Christ lấy ý chí của quý vị hiệp nhất với ý chí của Ngài.

Quý vị đã bao giờ để ý thấy Đức Chúa Trời không luôn luôn đưa chúng ta đi con đường nhanh nhất, dễ nhất giữa hai điểm A và B không? Tôi biết có những người trong phòng này hôm nay nói rằng: “A-men. Tôi ước gì có thể đi từ A đến B nhanh hơn một chút, dễ hơn một chút.” Nhưng sẽ thế nào nếu điều Đức Chúa Trời quan tâm nhất không phải là đưa quý vị đến đó bằng

cách nhanh nhất, hiệu quả nhất? Sẽ thế nào nếu đây không phải là ý muốn của Đức Chúa Trời theo dạng “đồ ăn nhanh”? Sẽ thế nào nếu điều Đức Chúa Trời quan tâm nhất khi đưa quý vị đi trên một lối loanh quanh là để dạy cho quý vị học biết tin cậy Ngài hoàn toàn, để nuôi dưỡng quý vị thành ảnh tượng của Đấng Christ?

Bây giờ, về một ý nghĩa nào đó, điều này cũng không khích lệ lắm, không khích lệ ở chỗ chúng ta muốn câu trả lời ngay bây giờ. Nhưng tôi hy vọng nó sẽ khích lệ rất nhiều khi quý vị nhận biết rằng Đức Chúa Trời của vũ trụ thực sự muốn có một mối quan hệ với chúng ta, và Ngài không chỉ muốn đưa cho chúng ta một tờ chỉ dẫn, Ngài muốn sống trong chúng ta. Ngài đã ban cho chúng ta đủ mọi thứ trong mối quan hệ này trên hành trình này. Ý muốn của Đức Chúa Trời không phải là một tấm bản đồ, đó là một mối quan hệ trong đó Đấng Christ từ từ lấy ý chí của chúng ta hiệp nhất với ý chí của Ngài nếu trước tiên chúng ta – chúng ta tin cậy nơi Lời Ngài, Ngài đã ban cho chúng ta Lời Ngài. Đây là vẻ đẹp, đa số ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống quý vị đã được ban cho quý vị rồi, quý vị không phải đi lang thang giữa màn sương đâu.

Bây giờ, quý vị đã nghe tôi nói lúc nãy rồi đấy, tôi tin rằng 95 phần trăm ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống chúng ta nằm ngay đây trong Lời Ngài. Quý vị hãy mở ra bất kỳ sách nào trong Kinh Thánh cũng sẽ thấy ý muốn của Đức Chúa Trời được bảo đảm, đáng tin cậy. Vì vậy Ngài phán hãy tin nơi Lời Ngài. Thứ nhì, cầu nguyện cho những mong muốn của Ngài. Đây là hình ảnh: Lời Ngài đổ đầy tâm trí chúng ta, và Ngài biến đổi những ước mong của chúng ta. Đây là điều tôi rất ưa thích, 2 Cô-rinh-tô 5:17 “Ở trong Đấng Christ chúng ta được dựng nên mới. Đấng Christ sống

trong chúng ta. Những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới.” Và đây là lúc Đấng Christ chiếm hữu đời sống của chúng ta, Ngài thay đổi tâm trí của chúng ta, Ngài chiếm hữu những ước muốn của chúng ta, chiếm hữu những sự say mê của chúng ta, và rồi chúng ta có thể thực sự bắt đầu tin cậy vào sự say mê của Đấng Christ trong chúng ta. Và những ước muốn của chúng ta, chúng ta có thể theo đuổi những ước muốn của mình. Đây là Thi Thiên 37:4: “Cũng hãy khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va, thì Ngài sẽ ban cho ngươi điều lòng mình ao ước.” Theo nghĩa đen là, Ngài sẽ đặt những ước muốn Ngài vào trong chúng ta khi chúng ta sống trong Đấng Christ. Đây là vẻ đẹp, đây là lúc chúng ta được tự do, chúng ta có thể bắt đầu tin nơi những điều mình say mê. Chúng ta có thể làm những gì mình muốn làm và Đấng Christ thì đầy dẫy trong chúng ta. Chúng ta tin nơi Lời Ngài, chúng ta cầu nguyện cho những ước muốn của Ngài và rồi chúng ta đi trong ý muốn Ngài.

Quý vị nói: “Đi trong ý muốn Chúa là như thế nào thưa mục sư, vấn đề chính là chúng ta đâu có biết ý muốn Ngài là gì?” Đây là một lẽ thật to lớn. Kinh nghiệm, làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời không phải là một hành trình thụ động trong đó chúng ta cứ ngồi yên và chờ đợi Ngài bày tỏ cho chúng ta điều gì đó. Mà là một hành trình chủ động trong đó chúng ta liên tục nhận lấy ý muốn của Đức Chúa Trời được bày tỏ cho mình và đi trong ý muốn đó, vâng theo ý muốn đó. Đó là điều chúng ta thấy xuyên suốt Tân Ước. Chúng ta thấy các sứ đồ đem Phúc âm đến với các nước, và việc họ đi đâu vào thời điểm nào cũng là một chủ đề rất hấp dẫn để thảo luận. Công vụ các sứ đồ 16, quý vị thấy Phao-lô, trông ông có vẻ như một chiếc máy chơi lăn bi vậy. Ông đi đến một thành phố, bị ngăn trở ở đó. Ông đi đến một thành phố khác, Đức Chúa Trời ngăn trở ông ở đó. Ông lại đi tiếp đến

một thành phố khác: “Chúa ơi con phải đi đâu đây?” Phao-lô không phải lúc nào cũng biết, đôi khi ông cũng bối rối. Nhưng có một điều ông biết, ông biết mình phải làm công việc gì, đó là rao giảng Phúc âm. Ông biết tại sao ông phải làm điều đó, vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời trên khắp thế giới, cho nên ông đã dấn thân vào công việc đó. Và dọc hành trình đó, Đức Chúa Trời tỏ dấu hiệu này dấu hiệu kia để dẫn dắt ông. Tôi có cảm giác là Đức Chúa Trời muốn ý muốn Ngài được tỏ ra đủ rõ để khi chúng ta dấn thân vào, thì chúng ta sẽ không bị đi lạc.

Đây là một phần trong đó, chúng ta có sự sợ hãi này. Một trong những lý do chúng ta lo nghĩ quá mức về ý muốn của Đức Chúa Trời là chúng ta sợ mình sẽ đưa ra quyết định sai lầm. “Sẽ ra sao nếu tôi cưới không đúng người? Lẽ ra một ai khác phải cưới người này mới phải; tôi đã làm xáo trộn hết rồi. Tôi không muốn phải chịu trách nhiệm vì làm xáo trộn hết mọi việc.” “Sẽ ra sao nếu tôi học không đúng trường đại học? Tôi sẽ bỏ lỡ điều Đức Chúa Trời muốn cho cả cuộc đời mình nếu vào sai trường đại học.” “Hãy tin cậy nơi Đấng Christ trong quý vị,” Phao-lô nói, hãy tin cậy nơi Đấng Christ trong quý vị. Hãy bước đi trong ý muốn Ngài. Khi quý vị không biết phải làm gì, hãy làm những gì mình biết, điều này rất căn bản, nhưng đồng thời, chúng ta cũng cần được đem trở lại. Thật ra tôi không thực sự cố gắng để đơn giản hóa việc này, nhưng chúng ta phải đối mặt với thực tại. Nếu chúng ta ở đây hỏi Đức Chúa Trời xem ý muốn của Ngài cho cuộc đời chúng ta là gì, nhưng lại không vâng theo ý muốn Ngài ở kia, thì chúng ta đã đi sai điểm chính yếu rồi. Nếu quý vị đang hỏi Đức Chúa Trời: “Ý muốn Ngài cho cuộc đời con là gì?” nhưng lại sống thử với bạn trai, bạn gái mình, thì quý vị đã đi sai điểm chính yếu rồi. Nếu quý vị hỏi Đức Chúa Trời: “Ý muốn Ngài cho cuộc đời con là gì?” nhưng lại dành thời

gian trên internet cho những điều chúng ta đã nhắc đến trong tuần trước, thì quý vị đã đi sai điểm chính yếu rồi. Chúng ta là những kẻ ngu ngốc nếu nghĩ rằng Đức Chúa Trời được tôn cao trong chúng ta khi nói rằng: “Con muốn làm theo ý muốn Ngài ở đây, nhưng con sẽ không làm theo ý muốn đó ở kia.” Như vậy là đi sai điểm chính yếu rồi. Vì vậy hãy bước đi trong ý muốn Ngài, vâng theo những gì quý vị biết phải vâng theo.

Đây là một trong những câu trích dẫn ưa thích của tôi từ Adrian Rogers, hãy lắng nghe: “Đường đến với ý muốn của Đức Chúa Trời trong suốt phần đời còn lại của quý vị là làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời trong mười lăm phút sắp đến.” Nghe rất có lý. “Đường đến với ý muốn của Đức Chúa Trời trong suốt phần đời còn lại của quý vị là làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời trong mười lăm phút sắp đến. Đó là điều tôi cầu nguyện không thôi trong đời sống mình. Tôi cầu nguyện: “Lạy Đức Chúa Trời, con cầu nguyện rằng hôm nay Ngài sẽ dẫn dắt con đến với những người, những nơi, những vị trí giúp con được hiệu quả nhất trong việc môn đồ hóa muôn dân.” Tôi cầu nguyện điều đó không thôi, đó là lời cầu nguyện liên tục trong lòng tôi. Và đây là lý do vì sao tôi cầu nguyện như vậy, đó không phải là một lời cầu nguyện thần chú, mà là như thế này, tôi biết ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời sống tôi là môn đồ hóa muôn dân, tôi biết điều đó. Và tôi biết Ngài muốn sứ mệnh đó được hoàn tất còn hơn cả chính tôi. Cho nên khi cầu nguyện liên tục về điều đó, tôi rất có lòng tin. Tôi không biết 5 năm nữa mình sẽ ở đâu, 10 năm nữa, 20 năm nữa, 40 năm nữa, tôi không biết. Tôi thậm chí còn không biết mình có còn sống hay không, nhưng tôi biết rằng, tôi đang tìm kiếm Ngài và thưa rằng: “Lạy Đức Chúa Trời, con muốn đi theo ý muốn Ngài cho đời sống con ngay lúc này, ngay tại đây.” Tôi đang làm điều đó, tôi tin rằng dù cho 5, 10, 15, 20 năm nữa tôi có ở

đâu, thì đó cũng chính là nơi Đức Chúa Trời muốn tôi ở - không phải bởi vì tôi tin vào chính mình, mà là tôi tin Đấng Christ trong tôi sẽ hoàn tất mục đích mà Ngài đã tạo dựng tôi. Quý vị thấy điều đó có nhẹ nhàng không? Chúng ta không cần phải đi lòng vòng lo lắng liệu mình sẽ bỏ lỡ ý muốn Chúa hay không nữa. Chúng ta bước đi trong ý muốn Ngài. Và thay vì cố hình dung ra ý muốn Ngài là gì, Đức Chúa Trời muốn chúng ta trở nên ý muốn Ngài. Và đây là vẻ đẹp, tôi hy vọng Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng ta làm được bước này. Ngài muốn chúng ta trở nên ý muốn Ngài.

Oswald Chambers nói như thế này: “Được ở trong mối thông công gần gũi với Đức Chúa Trời đến nỗi không bao giờ cần phải xin Ngài bày tỏ ý muốn Ngài là đã ở gần bước cuối cùng trong kỷ luật của đời sống đức tin. Khi quý vị có mối thông công tốt đẹp với Đức Chúa Trời, đó là một cuộc đời tự do và vui thỏa, quý vị chính là ý muốn của Đức Chúa Trời, và những quyết định thông thường của quý vị chính là ý muốn của Ngài cho quý vị trừ khi Ngài có dấu hiệu khác. Quý vị quyết định mọi điều trong mối thông công vui vẻ hoàn hảo với Đức Chúa Trời và biết rằng nếu những quyết định của mình là sai, thì Ngài sẽ luôn luôn tỏ dấu hiệu. Và khi Ngài tỏ dấu hiệu, thì quý vị sẽ dừng lại ngay.” Quý vị là ý muốn của Ngài – điều này nghe rất giống những gì Chúa Giê-xu phán với chúng ta trong Giăng 15: “Các người ở trong ta, Ta chẳng gọi các người là đầy tớ nữa, vì đầy tớ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta.” “Phải áp dụng điều này như thế nào thưa mục sư?”

Tôi sẽ đưa quý vị về 18 tháng trước, lâu hơn một chút, khi tôi và vợ tôi đang cầu nguyện cho một quyết định rất quan trọng, là nên quay lại New

Orleans hay chuyển tới đây, tới Brook Hills, chúng tôi đã trải qua hành trình đó. Và tôi biết, tôi biết đó không phải là một hành trình dễ dàng. Giống như quý vị ở trên một chiếc máy bay đang bay giữa mây vậ, quý vị không thể nhìn thấy gì, quý vị chờ đợi cú đột phá khi quý vị có thể lại nhìn thấy rõ ràng, nhưng lâu thật lâu mà điều đó vẫn chưa xảy ra. Vậy quý vị sẽ làm gì? Quý vị hãy tin cậy nơi Lời Ngài. Tôi biết rằng trong suốt thời gian đó Đức Chúa Trời đã đưa tôi và vợ tôi đến những nơi sâu thẳm hơn trong Lời Ngài và hiểu được ý muốn Ngài. Không phải là chúng tôi sẽ đến với Lời Chúa và nói: “Để xem Kinh Thánh nói gì về Brook Hills, Birmingham, New Orleans, hay trường Kinh Thánh, hay điều này điều kia,” không phải như vậy. Điểm chính là quý vị càng biết rõ tiếng Đức Chúa Trời ở đây, thì sẽ càng biết rõ tiếng Đức Chúa Trời ở ngoài kia.

Ngài đã đưa chúng tôi đến những nơi sâu thẳm hơn trong Lời Ngài, chúng tôi có đủ thứ ước muốn đang phải tranh chiến. Có những thời điểm vợ tôi có những ước muốn khác, còn tôi có những ước muốn khác, nhưng rồi đến một thời điểm khác những ước muốn của chúng tôi đã hoàn toàn thay đổi. Và tôi nghĩ tôi đã tiến đến gần với điều cô ấy muốn trước đó, còn cô ấy thì lại ở vị trí của tôi, cho nên đó chỉ là một trận chiến của những ước muốn: “Chúng ta thực sự muốn gì?” Vật lộn với điều đó và nói rằng: “Lạy Đức Chúa Trời, chúng con muốn Ngài thay đổi những ước muốn của chúng con. Xin Ngài dẫn dắt những ước muốn của chúng con.” Và Ngài đã làm như vậy. Khi chúng tôi bước đi trong ý muốn Ngài, ngay tại điểm đó: “Chúng con không biết phải làm gì?” lúc đó chúng tôi vẫn ở Atlanta vì cơ cơn bão, tôi còn phải đến để giảng cho một số hội thánh ở đây. Và như vậy: “Tôi sẽ giảng Phúc âm ở đây theo như Đức Chúa Trời đã ban cho tôi cơ hội và Đức Chúa Trời đã kêu gọi tôi làm điều này ở thời điểm này.” Đồng thời, chúng

tôi cũng phải quay trở lại New Orleans, vì chúng tôi đang hầu việc Chúa ở đó. Chúng tôi đang giúp đỡ hội thánh tại đó. Chúng tôi làm nhiều công việc khác nhau tại đó mà chúng tôi thích, chúng tôi đang bước đi trong ý muốn của Ngài. Và nhờ quá trình đó mà Đức Chúa Trời đã giúp chúng tôi nhìn thấy rõ ràng. Nhưng toàn bộ vẻ đẹp ở đây là khi quý vị đã nhìn được rõ ràng như vậy và Đức Chúa Trời đã ban cho quý vị sự minh bạch về những điều quý vị cần làm, thì quý vị nhận thấy rằng điều đó thật sự chỉ là thứ yếu so với những gì Ngài đã dạy quý vị về chính Ngài và sự tốt lành, ân điển, và năng quyền của Ngài.

Đây là tin tốt lành, quý vị và tôi đều biết rằng khi phải đưa ra những quyết định khó khăn thì trong quá trình đó chúng ta thường có xu hướng nghĩ rằng: “Không biết tôi đã đưa ra quyết định đúng chưa? Tôi đã quyết định đúng chưa?” Và tin tốt lành là 6 tháng sau, hoặc một năm, hoặc 18 tháng sau, hễ khi nào quý vị bắt đầu nghĩ: “Tôi đã quyết định đúng chưa nhỉ? Làm thế này mới đúng hay thế kia mới đúng?” Quý vị không cần phải nhìn lại và hy vọng vào một cảm giác thoáng qua mà quý vị có, quý vị không cần phải nhìn lại và hy vọng mình có thể nhìn nhận lại sự việc như một người ngoài cuộc. Quý vị nhìn lại và điều quý vị hy vọng đang ở trong một mối quan hệ vững chắc với Đức Chúa Trời của vũ trụ, Đấng chưa bao giờ để quý vị phải một mình trong suốt cả quá trình. Đó là điều Đức Chúa Trời đã thiết kế cho chúng ta. Và tôi gọi đó là phương pháp an toàn, tôi không muốn làm vấn đề đơn giản quá mức, nhưng điểm chính là như vậy. Thậm chí không tin vào chính chúng ta, nhưng tin nơi Đấng Christ trong chúng ta sẽ dẫn dắt và hướng dẫn chúng ta, đây là vẻ đẹp của phương hướng mới mà Đấng Christ ban cho chúng ta.

Đấng Christ ban cho chúng ta một nhận dạng mới, một phương hướng mới, và Đấng Christ ban cho chúng ta một mục đích mới, một mục đích mới. Đây là lúc tôi muốn chúng ta mở ra Ga-la-ti 2:20 một lần nữa và xem lại toàn bộ phân đoạn này. Bởi vì điều Phao-lô đang nói nghịch lại với Phi-e-rơ là về sự thật rằng Phi-e-rơ đã hiểu sai điều Đức Chúa Trời đang làm giữa vòng Dân ngoại. Ông đã hiểu sai về điều đó. Đức Chúa Trời có một kế hoạch cho những điều Ngài đang làm giữa vòng Dân ngoại, và Phi-e-rơ, bởi những việc làm của mình, bởi việc không sống đúng với niềm tin của ông, đã khiến người khác nghi ngờ hình ảnh đó. Điều này là rất quan trọng để chúng ta học biết, rất quan trọng, câu hỏi không còn là: “Lạy Đức Chúa Trời, ý muốn của Ngài cho cuộc đời con là gì?” nữa. Bây giờ, chúng ta đã nói về một số lý do vì sao chúng ta có thể không đặt ra câu hỏi đó, chỉ nói về thể nào chúng ta là ý muốn của Ngài, nhưng khi nghĩ về nó: “Lạy Đức Chúa Trời, ý muốn của Ngài cho cuộc đời con là gì?” câu hỏi này trở nên gần như là buồn cười, phải không? Cứ như là vũ trụ đang xoay quanh cuộc đời của quý vị và tôi vậy, và toàn bộ ý muốn của Đức Chúa Trời là xoay quanh tôi. Sẽ thế nào nếu thay vì hỏi: “Lạy Đức Chúa Trời, ý muốn của Ngài cho cuộc đời con là gì?”, thì câu hỏi của chúng ta nên là: “Lạy Đức Chúa Trời, ý muốn của Ngài cho dòng lịch sử nhân loại là gì, và làm sao để con có thể sắp xếp cuộc đời con vào ý muốn của Ngài?” Điều đó thay đổi tất cả mọi thứ.

Điều này rất lớn lao. Sẽ thế nào nếu câu hỏi không còn là: “Ý muốn của Đức Chúa Trời cho cuộc đời tôi là gì?” hay “Ý muốn của Đức Chúa Trời cho gia đình tôi là gì?” hay thậm chí: “Ý muốn của Đức Chúa Trời cho Brook Hills là gì?” Sẽ thế nào nếu câu hỏi thật sự phải là ý muốn của Đức Chúa Trời cho dòng lịch sử nhân loại là gì? Ý tôi là, thật sự, điều đó nghĩa

là gì? Không phải là tôi muốn ý muốn Ngài phải như thế nào, không phải những kế hoạch và ước muốn của tôi là gì, thời gian biểu của tôi là gì? Hãy thật sự nhìn vào Lời Chúa, ý muốn của Đức Chúa Trời cho dòng lịch sử nhân loại là gì? Nào, làm sao để cuộc đời tôi, làm sao để gia đình tôi, và làm sao để hội thánh Brook Hills có thể sắp xếp mình vào ý muốn này? Đó là điều chúng ta cần làm. Đức Chúa Trời giúp đỡ chúng ta làm được. Đó là điều Phao-lô đang nói với Phi-e-rơ: “Đấng Christ sống trong anh, Ngài chỉ dẫn, Ngài hướng dẫn.” Điều đó có nghĩa là gì? Thứ nhất, chúng ta sống để loan truyền ân điển của Đức Chúa Trời, ân điển của Đấng Christ, đây là điều câu 21 chép: “Tôi không muốn làm cho ân điển Đức Chúa Trời ra vô ích; vì nếu bởi luật pháp mà được sự công bình, thì Đấng Christ chịu chết là vô ích.” Phao-lô đang nói rõ ràng với Phi-e-rơ rằng nếu ông cứ tiếp tục làm những điều ông đang làm, ông sẽ làm vô hiệu ân điển của Đức Chúa Trời trong Đấng Christ, và Đấng Christ sẽ chết cách vô ích. Nếu phải tuân theo tất cả những luật lệ đó để đến được với Đức Chúa Trời, là quý vị đã đi sai điểm chính yếu.

Như vậy chúng ta phải sống làm sao để loan truyền ân điển của Đấng Christ. Thứ nhì, chúng ta làm việc để hoàn tất sứ mệnh của Đấng Christ. Phao-lô nói với Phi-e-rơ: “Phi-e-rơ, anh đang ngăn cản sự tấn tới của Phúc âm giữa vòng Dân ngoại, giữa vòng các nước, bởi cách anh đang sống, bởi cách anh tự làm theo ý mình, anh đang ngăn trở sự tấn tới của Phúc âm.” Và đây là lúc chúng ta phải quay lại với sự nghiêm trọng của vấn đề này đối với chúng ta là hội thánh, và là dân sự của Đức Chúa Trời. Chúng ta nói và chúng ta tin rằng Chúa Giê-xu là quý báu và tình yêu của Ngài là quý báu hơn mọi điều khác ở thế gian này. Nếu điều này là đúng thì lẽ ra chúng ta đã chia nhau ra để chia xẻ Phúc âm cho những người hàng xóm

đang sống xung quanh chúng ta rồi. Nếu chúng ta nói chúng ta tin Chúa Giê-xu là hy vọng của thế giới và có một tỉ người chưa nghe về danh Ngài, mà chúng ta lại không đứng lên và nói chúng ta sẽ làm mọi điều có thể để chia sẻ Phúc âm cho họ, thì chúng ta phải đối mặt với sự thật là chúng ta có thể không thực sự tin rằng Chúa Giê-xu là Đấng đúng như Ngài đã phán trong Kinh Thánh.

Chúng ta phải quyết định cho cuộc đời mình, cho gia đình mình, và cho hội thánh mình, chúng ta phải quyết định liệu chúng ta sẽ làm một người đứng xem kế hoạch của Đức Chúa Trời, sống theo những kế hoạch, ước muốn, và thời gian biểu riêng của mình; hay liệu chúng ta sẽ gạt hết tất cả những điều đó sang một bên và dự phần vào chương trình đời đời của một Đấng Christ đang kéo cả thế giới đến với Ngài tại Birmingham và khắp các nước. Quý vị có muốn dự phần vào chương trình đời đời này không? Nếu không thì quý vị sẽ bỏ lỡ ý nghĩa của việc Đấng Christ sống trong chúng ta.

Chúng ta làm việc để hoàn tất sứ mệnh của Đấng Christ, và cuối cùng, chúng ta chết để loan truyền Phúc âm của Đấng Christ, Đấng đã yêu chúng ta và phó chính mình vì chúng ta. Theo nguyên văn Kinh Thánh là Ngài đã phó sự sống mình vì chúng ta. Đấng Christ đã chết để Ngài có thể sống trong chúng ta. Chúng ta chết với Ngài để Ngài có thể sống qua chúng ta. Để chia sẻ sự sống Ngài, chúng ta chết để loan truyền Phúc âm của Đấng Christ. Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác thịt, ấy là tôi sống trong đức tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi. Đây không phải là một công thức máy móc để hình dung ra ý muốn của Đức Chúa Trời cho đời

sống quý vị, nhưng là bí quyết để biết, kinh nghiệm và bước đi trong ý muốn Ngài mỗi ngày. Và tôi cầu nguyện xin Đức Chúa Trời khiến chúng ta là dân sự Ngài muốn điều đó, và sẵn lòng hy sinh mọi điều chúng ta có cho điều đó, chịu đóng đinh với Đấng Christ.